(reportáž z večera Františka Vlčka v Balbínově poetické hospůdce)

V pátek 6. března 2009 jsem si spolu s ostatními lidmi mířícími do Balbínovy poetické hospůdky řekl: "Konečně!" Písničkář **František Vlček** má spoustu dobrých vlastností, k nimž patří i skromnost. Bohužel tuto vlastnost vždy v jeho případě vyslovím s přívlastkem "zbytečná".

Neznám druhého jiného písničkáře, u něhož se lidé minimálně usmívají, ne-li přímo smějí, když jen vyjde na pódium, jako je to v případě Františka Vlčka. Tohle uměl snad jen klasik Vlasta Burian a Jaroslav Štercl. František Vlček se při vstupu na jeviště jen rozpačitě zatváří a v podstatě zatím nic. Lidé vyloženě čekají na rozpačitý začátek písně, hledání textu, jeho záměny, či něco zcela neokoukaného.

Kdyby tímto očekáváním bylo jenom tohle, nestálo by to za opakované návštěvy. Rozpačitost, plachost a chyby v textech, to je jen milý folklor. Jádrem jsou písně, které ve většině František složil komplet sám, občas sáhne do dílny svého táty, či do nekonečných pokladnic svého velikého kamaráda Milana Dvořáka. Stále chybí jediné - deska plná písní, tedy aspoň jedna, protože František Vlček má dnes již na několik plnokrevných CD.

Nápad udělat u Jiřího Hrdiny večer, kde bude František Vlček hlavním účinkujícím, pokládám proto za velmi zdařilý.

Protagonista si samozřejmě pozval hosty. Těmi byla acapellová kapela **Toast Singers**. Tři chlapci a tři krásná děvčata ve stejných lurexových blůzkách se od doby, kdy jsem je slyšel naposledy, sunou rychle nahoru. Zpívat a capella je těžký kříž, pokud se bere jako poslání a úděl, a nikoliv jako radost ze života. Toasti volí ten druhý styl. Hrají si s klasickými sbory, s repertoárem jejich guru The Real Group, tři děvčata si jen tak bez chlapců "střihnou" tři miniatury Bedřicha Smetany a vše jede jak krásný výletní vlak hezkou slunnou krajinou.

Hlavní postava večera pak dokázala, že jeho repertoár i bez hosta stačí lidi na dlouho přikovat na židle, pokud se z nich občas nekácejí smíchy. Těsně u pódia sedící Milan Dvořák si pobrukoval i při svých písních, občas fungoval jako malá nápověda. Publikum se jako vždy nechalo vtáhnout do sboru, syčelo při *Houbařské*, drželo melodii při *Chodec, bodec, kopec*. Při

každém vystoupení funguje František Vlček i jako otec, když k sobě pozve svého syna Martina, takto tenora v Toast Singers, ale i jinde. Dva velmi čisté tenory povyšují již tak dobré písně ještě o pár stupňů výše.

Tak letěl čas, najednou bylo jedenáct a František Vlček se loučil se sálem nabitým lidmi i radostí. Tak, Františku Vlčku, co nejdříve opakovat! A pořadatelé festivalů: Jděte si poslechnout Toast Singers a máte účinkujícího!